

fin Kapital og med Bedkommendes Samtykke lade den overgaa til fri Eiendom, men at derimod den, der ikke har solgt, skulde kunne gjøre dette. Endelig maa jeg fremhæve, hvad der ikke er uden Betydning, at det ved mange Eiendommens Baandlæggelese vistnok har været Formaalet, den Gang Testator, den oprindelige Baandlægger, tog den oprindelige, til Baandlægningen sigtende Bestemmelse, at netop Godset skulde blive hos Familien. Naar vi nu tillade at frigjøre Godset, saa forekommer det mig meget ukonsekvent og stridende mod Testators formodede Anskuelse ikke at ville stille de Kapitaler, som ere eller blive substituerede i Stedet for Godset, lige med dette. Naar det ærede Medlem sagde, at det var høist besynderligt, at vi paa den ene Side vilde frigjøre, men paa den anden Side igjen den næste Dag vilde tillade at baandlægge, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at de Kapitaler, vi vilde bevare Frihed at baandlægge, saaledes ere andre end de, vi ville frigjøre; disse sidste ere som sagt kun de, der ere knyttede til eller substituerede for Godset; noget ganske Andet ere de andre Kapitaler, som mit Lovforslag paa ingen Maade har Noget at gjøre med, som jeg af mange Grunde ikke har villet indlade mig paa. Jeg tror ikke, at det vil vanskeliggjøre denne Sags Fremme, at man medtager denne Slags Kapitaler, og det forekommer mig af mange Grunde, at man ikke bør undlade at gjøre det. Naar Grundloven siger, at Noget skal ske, saa ligger ikke deri, at Noget, man for Øvrigt finder hensigtsmæssigt, og som er i nær Sammenheng med Grundlovens Bud, ikke skulde tages med. Jeg mener, at Hensigtsmæssighedshensyn anbefale at tage det med, men jeg lægger ikke saa stor Vægt paa det, at jeg derfor ved Lovforslagets endelige Vedtagelse skulde stille mig anderledes. Jeg kan kun gjentage min Anbefaling til det høie Thing, at lade denne Sag skyndsomt gaa videre, for at vi kunne faae set det, som det dog til Syvende og sidst kommer an paa, hvorledes Landstinget og Folkethinget endelig ville forhandle sammen, hvilken Udsigt der endelig er til at faae denne Sag gennemført.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattes Sagens Dvergang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 53 Stemmer mod 3.

Lh. Nielsen: Jeg vil tillade mig at foreslaa, at der angaaende denne Sag nedsættes et Udvalg paa 9 Medlemmer. Der er antydet saa mange Forandringer i det Lovforslag, som her foreligger, fra det, der blev vedtaget ifjor ved 2den Behandling, og der er jo allerede kommet en Del Nytt ind deri, saaledes at jeg virkelig tror, det er nødvendigt, at det henvises til et Udvalg, som jeg

dog vil haabe meget hurtig vil kunne blive færdigt dermed.

Uden videre Forhandling fattes Lh. Nielsens ovennævnte Forslag under Afstemning og vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

„Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Kvaksalverlov-givningen.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2965—68.)

Fermansen: I forrige Samling indbragte jeg tilligemed tre andre Medlemmer af Thinget et Forslag til Lov om Forandringer i den bestaaende Lovgivning angaaende den Lægevirkksomhed, der øes af Andre end de af Staten beskaffede Læger. Dette Forslag støttede sig saa nær som muligt til et Forslag, som tidligere af den daværende høitæredede Justitsminister var indbragt i det andet ærede Thing. Dette Forslag var atter igjen forfattet paa Grundlag af et Forslag, der var forelagt det norske Storting. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Norge har havt Lovgivning tilfælles med os, og der var altsaa de samme Lovbestemmelser, det samme Grundlag for Lovgivningen paa dette Omraade i vort Naboland som her, nemlig Forordningen af 5te September 1794. Den Omstændighed, at man saaledes i vort Naboland havde sølt afgjørende Trang til at faae disse Bestemmelser fra forrige Aarhundrede afløste med nye og mere tidssvarende, har rimeligvis været en af de ledende Grunde til, at den daværende høitæredede Justitsminister gav det andet ærede Thing Velighed til at tage under Overveelse, om disse Bestemmelser endnu kunde agtes tidssvarende her hos os. Senere har det norske Storting vedtaget det Forslag, jeg har nævnt. Det er blevet bekræftet som Lov, og det var ogsaa en af Grundene til, at vi ifjor indbragte et Lovforslag nogenlunde ligelydende med det norske. Jeg siger, at det var en af Grundene; det var selvfølgelig ikke den eneste; thi der har foreligget her hos os navnlig i de senere Aar en Række af Domme over Personer, som have ikke blot givet deres Medlemmester Raad, men bragt dem virkelig Hjælp, — Domme, som maatte forekomme ethvert billig følende Menneske at være haarde og uforsvarlige. Det ærede Thing tog ifjor mod det af os saaledes indbragte Forslag med Velvillie, og af det Udvalg, som blev nedsat til at prøve Lovudkastet, fandt et Flertal, at det var brugeligt som Grundlag, skjøndt dette Flertal maatte erkende, at der behøvedes adskillige Forandringer. Saaledes blev den første Paragraf, som omhandlede Bevilling